

Det ikoniske Høje Gladsaxe er et byggeri, der vil kunne tilføres udvikling både boligmæssigt og socialt ved at blive bebygget yderligere og tilført flere forskellige ejerformer. Foto: Emil Agerskov/Ritzau Scanpix

tidens montagebyggerier, dører med sociale problemer og en overrepræsentation af etniske minoriteter, hvorfor området er i latent fare for at figurere på diverse statsautoriserede lister over udsatte boligområder eller ghettoer, om man vil.

Arealet foran Høje Gladsaxe består af en bilinfrastruktur af godt 120 gange 1.000 meter med seks vejspor, garager og p-pladser.

Arealet rummer derfor et enormt fortætningspotentiale. Dog skal det gøres på en klog og betænksom måde, hvor man under hensyntagen til beboerne, bygger boliger, som tilgodeser lokale behov og indpasses på en arkitektonisk og miljømæssig nænsom og betryggende måde. Gøres det rigtigt, vil fortætningen rumme mange positive elementer.

For det første vil boligområdet blive tilført nyt liv og attraktion.

For det andet vil nye boliger bidrage til den generelle boligforsyning og den store efterspørgsel efter boliger i Storkøbenhavn.

For det tredje vil fortætning med nye ejerformer tiltrække en ny type beboere og modvirke segregering og ghettodannelse. Endelig vil den eksisterende boligafdeling kunne få en indtægt af grundsalget, som kan anvendes til nødvendige renoveringer og moderniseringer.

Bæredygtighed

Set fra et samfundsperspektiv rummer fortætninger – ud over de ovennævnte – en lang række fordele. Fortætning er en hurtig og bæredygtig måde at skaffe nye boliger på. For eksempel er det hurtigere end de gældende udbygningsplaner på Lynetteholmen i København med inddæmning af byggejord i Øresund.

Det er også mere bæredygtigt, fordi familier, der bor tæt og bynært, forbruger mindre plads og sætter et mindre klimaaftryk end for eksempel familier i parcelhuse.

At bygge tæt, højt og på allerede eksisterende plads rummer store klimagevinster. Alene i klimaets navn bør vi tænke fortætning, når vi taler om fremtidens by og boligudvikling.

Nedrivning af almene familieboliger har været et politisk ønske for at komme udsatte boligområder til livs. Men fortætning med andre ejerformer er en langt mere bæredygtig og konstruktiv måde at sikre en varieret beboersammensætning i udsatte boligområder.

Samlet set er der således flere gode argumenter for at fortætte

almene boligområder end for at rive dem ned.

Heldigvis er der allerede i dag mange gode fortætnings-eksempler. Et godt eksempel er det københavnske boligområde Tingbjerg, der netop er kommet af regeringens liste over udsatte boligområder.

Man har siden 2015 arbejdet målrettet på at udvikle og løfte Tingbjerg. Blandt mange gode initiativer har man valgt at bygge sig ud af ghettobegrebet ved at tilføre området 1.350 nybyggede, private boliger. De bliver i samarbejde med private investorer opført i randområderne og imellem boligblokkene.

Stil krav til boligselskaberne

Almene bebyggelser rummer mange uudnyttede byggeretter – det vil sige retten til at opføre bygninger på sin matrikel, hvis man overholder bestemmelser i forhold til bebyggelsesprocenter med videre. Denne byggeret bør suppleres med en byggepligt.

Almene boligorganisationer bør have pligt til at bidrage mere til boligforsyningen på egne matrikler i de større byer. Pligt til at modvirke polarisering og segregering. Kommunerne bør indføre krav til almene bygherrer om, at adgang til kommunalt støttet nybyggeri i byudviklingsområder gives mod at tillade byggerier på egne matrikler.

Helt grundlæggende bør vores politikere gentænke vores byer og udnyttelsen af vores boligarealer. Der er behov for flere boliger, men det kolliderer ofte med, at der ikke er mere plads at bygge på.

Men hvis byerne skal være i stand til at følge med boligefterspørgslen og sikre boliger til alle med forskellige indkomster, er der behov for markant at øge byggemulighederne ved fortætning. Hvis vi for alvor vil skabe blandede by- og boligområder bør vi fortætte med både almene og private boliger, så vi opnår den rette balance mellem ejerformerne.

Den nytiltrådte SVM-regering har i regeringsgrundlaget bebudet, at man senere vil fremlægge et samlet boligpolitisk udspil. Jeg håber, at man i dette udspil vil indføre en byggepligt i den almene sektor i form af fortætningsbyggeri på egne matrikler, der hvor det giver mening.

Og jeg håber, at man vil skruer op for ambitionerne om at fortætte vores byer. Det vil for alvor dæmpe den stigende opdeling mellem rig og fattig. Kravet om den blandede by bør gælde alle steder.

Morgensang med røg i mund

Kulturministeren lader ikke til at have forestillinger om, hvad der kræves, hvis obligatorisk morgensang skal ende som andet end en pædagogisk misforståelse

INTERMETZO
Af Georg Metz

En skoleleder mente på baggrund af kulturminister Jakob Engel-Schmidts (M) forslag om obligatorisk morgensang i folkeskolen, at dét er så godt, fordi man ikke kan synge uden at være glad.

Det passer ikke. Der findes næppe noget værre i omgang med musik end at skulle synge under tvang akkompagneret af en eller anden sur, tonedøv skolelærer, der med sit togrebs-system aldrig rammer strenge rent på en torteret guitar. Mange med fingrene i strenge, der tror, de kan, synger med glissando på intoneringerne fulgt af omgivelsernes forgæves håb om, at de en af dagene rammer en tone.

Morgensang i skribentens barndom, hvor dagen begyndte på den måde, stod ikke til diskussion og var en lidelse. Frøkenen sang for efter fader-vor med lukkede øjne og trusler om repressalier, hvis nogen grinede. Hun sang fra sangbogen uden bugstøtte og instrument og høvlede sig gennem salme efter salme, som ungerne til gengæld var tvunget til at lære udenad: »Gør døren høj, gør porten vid ...«. Det blev aldrig forklaret, man lærte det bare, hvad man selvfølgelig ikke kunne, når man troede, det var noget, murere og malere sang på byggepladsen, hvad Jesus så lavede dér:

»Jeg hjertets dør vil åbne dig/o Jesus, drag dog ind til mig!// Ja, ved din nåde lad det ske/ at jeg din kærlighed må se!«

»Og ved din Helligånd os led/på vejen frem til salighed/ at her vi dig lovsynge må/ indtil vi for dit ansigt stå!«

Magen til vās skal man jo lede længe efter på melodi af en depressiv 1500-tals nådes-

løs ortodoks Genève-kirkesang. Det er ikke noget at prakke børn på.

Et tomt ritual

Senere i skoleforløbet og gymnasiet på Frederiksberg skete fravalget af morgensangen, i og med at en delegation af drenge (i de år en drengemellemskole) på en 20-30 stykker søgte tilflugt i det ret store kælderdergelokum, hvor ikke så få grundlagde nogle farlige rygevaner. Faktisk var det lidt af et under, at morgensangsskulkerne aldrig blev taget på fersk gerning. Når sangen ovenpå i aulaen var slut, og de listede væk ud fra lokummet, bølgede røgen op i gården, så man skulle tro, at skolen var besat af pyromaner.

Af lokumssamtalerne dengang fremgik, at de, der fortrinsvis skulkede fra sangen, rent bortset fra et stigende nikotinbehov også var de mest musikalske, der ikke kunne holde ud at høre sangene i forkerte tonarter, slæbende spillet på et flygel, der altid stod i gennemtræk og fugt og sjældent var stemt. Flere af lærerne, der hellere end gerne spillede, var ikke musikuddannede og evnede ganske enkelt ikke kunsten. De højst tre uddannede havde til gengæld ikke dybsindige ideer om musik, om hvordan sangene kunne lyde, og hvordan akkompagnementet i de bedste numre markerede pointerne; de spillede pænt og nydeligt, hvad der stod, til gengæld fik de aldrig fat i, hvorfor det stod der.

Morgensangen var et tomt ritual, der understregede det nationalkonservative gymnasi-ums nationalkonservative livssyn i en nagelfast konservativ

Der findes næppe noget værre i omgang med musik end at skulle synge under tvang akkompagneret af en eller anden sur, tonedøv skolelærer

kommune (det var dengang) med nationalkonservative værdier formidlet af konservative lærere med meget, meget, meget få undtagelser.

Idéen var den enkle, at eleverne skulle afrettes i den danske sang, den danske ånd og den kristne tro. Gudstroen var her i klart overmål: på det jævne, på det jævne ikke i det himmelblå.

Nu og da stak man hovedet op af lokummet for at være med, da denne skribent er til toner, harmoni og fællesskab; men han stak det hurtigt ned igen. Der var ingen forandring til det bedre, ingen forstandig udlægning af teksten, der motiverede noget som helst til nogen anden mening, end at man ved at synge indædt langsomt kunne tvinge afstanden til næste time lidt større.

Krumme fra Messerschmidt

Kulturministeren lader ikke til at have forestillinger om, hvad der kræves, hvis morgensang skal have anden betydning end rituel konvention, hvilket han i sin fremlæggelse også røbede var meningen. Musikundervisningen er allerede reduceret til det lattervækkende. Vi har som bekendt mere brug for mellem-lange uddannelser i byggefagene end for musik. Husk det, hr. minister. Prøv bare at gøre døren højere.

Men man kan jo ikke se for sig, at Moderaternes næstkommanderende stiller sit spættede renommé på højkant i regeringen og forlanger mere musik i skolen med de timer og udgifter, der skal til, og eksamen.

På et sådant grundlag *kunne* man herefter rekruttere lærerne. På universiteter og seminarier stilles så det krav, at de studerende kun kan undslå sig det musikfaglige, hvis de kan fremlægge attest om livstruende udslæt ved at se en node.

Alle, der underviser, skal i princippet kunne spille, så eleverne forsvarligt kan synge sangene. Først da begynder det måske at ligne noget. Ellers er det det rene fis, som kun de politikere vil have indført, der øjner konkurrencemulighederne på den nationalkonservative sentimentalitet.

Stjæl dog ikke denne usle lille krumme fra Morten Messerschmidt, de vermundsfri Nye Borgerlige og Søren Pape, der dog næppe er i stand til at mene noget, der ikke er endnu mere bedaget end skribentens oprigtige erindring om en pædagogisk misforståelse.